

Formuesforholdet mellem Ægtefæller.

Efter at dette er skrevet, hører vi, at Frøken Gill har sendt sin Familie et Brev, hvori hun fortæller, at hun har været udsat for Bombe-Regn. Da hun en Dag sammen med en Plejerske kørte Sygebilen for at hente saarede, blev Bilen pludselig ramt af en Bombe. Den rev et af Baghjulene af, det halve Tag, et Stykke af Styrehjulet, en af Frk. Gills Støvlehæle, en Ring paa hendes Finger og lidt Hud hist og her. Hun blev da ført til et Slags Hospital i Nærheden og blev forbundet; Forskrækkelsen var stor, da la petite khaki kom hjem til sit eget Hospital forbundet og med en skamferet Bil. Men der var ikke noget i Vejen. Naar dette læses, er hun nok atter den uforfærdede, pligt-opfyldende Chauffør.

Et Dødsfald.

Karen Jensen, Redaktør af „Den lille Rigsdagstidende“ og mangeaarigt Medlem af D. K. er, som meddelt i Dagspressen, afgaaet ved Døden.

Vi skal i næste Nummer komme tilbage til dette Dødsfald. —

Valgretsmindestmærket

Naar de i den senere Tid indsendte Artikler angaaende den her i Bladet foreslaaede Rejsning af en Margrethestatuen paa Københavns Slotsholm, ikke har fundet Optagelse, skyldes det, at Sagen nu er lagt i Hænderne paa en Komité, bestaaende af Repræsentanter for vore store Kvinde-Landsorganisationer, og denne Komité, hvori hver Organisation, D. K. indbefatter, har 2 Repræsentanter, maa fremtidig bære Ansvaret for de Beslutninger, som tages. Saa meget kan vi dog allerede paa dette Tidspunkt sige, at der hersker fuld Enighed indenfor Komitéen om, at Valgretsmindestmærket skal være en Statue af Dronning Margrethe, men hvorledes hun skal fremstilles, og af hvem hun skal fremstilles, er endnu uafgjort.

Vi takker derfor for de indsendte Forslag, men mener af ovennævnte Grunde ikke at kunne give Plads for dem.

Efter den meget sympatiske og forstaaende Mootagelse, der er blevet mit Forslag til Ordning af Formuesforholdet mellem Ægtefæller paa Basis af Ægtefællernes personlige Kapitaliseringsværdi til Del i Sverige (se Hertha Hefte 14 og 16 f. i Aar), var det ikke uden en vis Undren, at jeg læste Fru Astrid Holten-Bechtolsheims Udtalelser om mit Forslag i sidste Nr. af Kv. og Samf. — Det foreliggende Emne kan jo nok siges at være baade saa aktuelt og saa interessant, at en grundig Diskussion var paa sin Plads. Men Hovedbetingelsen for enhver frugtbar Diskussion er i alle Tilfælde en redelig Vilje til at sætte sig ind i og gennemtænke det, man vil diskutere om, ellers løber det hele ud i Sandet, og er spildt Ulejlighed.

Jeg ved godt, at her kan i dette specielle Tilfælde paapeges en Vanskelighed, der gør det svært for to, der staar paa modsatte Standpunkter angaaende hele Maaden at opfatte Ægteskabet paa, at sætte sig grundigt ind i hinandens Tanker, — Denne Vanskelighed bunder dybt og beror paa, at der her i Norden findes to — saa at sige kæmpende — Traditioner angaaende vor Opfattelse af Mandens og Hustruens Stilling overfor hinanden i Ægteskabet. Den ene Tradition, den germansk-oldnordiske stiller Kvinder forholdsvis frit overfor Manden, betragter hende i alle Tilfælde som et frit og selvstændigt Individ saavel i som udenfor Ægteskabet — medens den anden Tradition, den østerlandsk-kirkelige, faktisk kun ser Kvinden i Ægteskabet under Synspunktet „Mandens Medhjælp“ — og som Følge deraf stærkest fremhæver Enheden mellem Mand og Hustru i Ægteskabet — et teoretisk lige saa smukt som praktisk farligt Standpunkt.

Af mit Forslag fremgaar det med Tydelighed, at jeg hylder og bygger videre paa den germansk-nordiske Tradition, og med lige saa stor Tydelighed fremgaar det af Fru A. H. B.s Artikel, at hun bevidst eller ubevidst hylder og bygger videre paa den østerlandsk-kirkelige Tradition. Deraf hendes Vanskelighed ved at se Sagen fra mit Synspunkt og selv at fortsæt-

te den i det kort skitserede Forslag mange Steder blot antydede Tankegang.

Efter denne korte Redegørelse for Hovedgrunden til at vi ser saa forskelligt paa den foreliggende Sag, vil jeg gerne tillade mig at paapege nogle Misforstaaelser i Fru A. H. B.s Udtalelser samt gøre Rede for nogle af de vigtigste Principer, der ligger til Grund for mit Forslag.

For det første mener Fru A. H. B., at jeg saa langt fra at have opstillet en „enkelt Ramme, der kan give Plads til Livets og Udviklingens rige Variation“ netop i Steden for har tømret en rigtig „Prokrustes-Seng, der i alle Tilfælde vil virke lige pinligt.“

Jeg vil dog indtil videre fastholde, at denne Dom ved nærmere Eftersyn vil vise sig at være mindre velbegrunnet. Dengang jeg gav mig til at tænke over Muligheden af at foreslaa en Ordning af Formuesforholdet mellem Ægtefæller, stod det klart for mig, at man for at afhjælpe de tilstedeværende Uretfærdigheder i den eksisterende Lovgivning først og fremmest maatte være paa det rene med hvori disse Uretfærdigheder bestod — baade rent videnskabeligt og rent praktisk set. Og lidt efter lidt blev jeg klar over, at rent videnskabeligt set (idet jeg gik ud fra at ogsaa psykologiske Love opfattes som videnskabelige Love) saa ignorerede den bestaaende Ægteskabslovgivning 2 saa vigtige Grundlove i den menneskelige Natur, som Forholdsloven og Loven om Kontinuitetens Bevarelse, og rent praktisk set ignorerede den det af mig i denne Sammenhæng for første Gang klart udformede og konsekvent gennemførte Begreb, den personlige Kapitaliseringsværdi. — Og det samme var Tilfældet med alle de Lovforslag som til Dags Dato er fremkomne om dette Emne.

Det, det gjaldt om for mig, var altsaa at finde en Form for Formuesforholdet, der psykologisk set tog Hensyn til baade Forholdsloven og Loven om Kontinuitetens Bevarelse for hvert enkelt Individ, samt praktisk set sørgede for at sikre hvert enkelt Individ det Minimum af Indtægt, der repræsenterede det samme Indvids egen personlige Kapitaliseringsværdi.